nou pohledávku v platnosti i po ujednání smíru. Nevzdala-li se Všeobecná záložna v K. zástavního práva smírem, tím méně se ho vzdala exekučním vymáháním, třebas při tom neuvedla, že vymáhaná pohledávka jest příslušenstvím kapitálu 50.000 Kč. I kdyby bylo možno předpokládati takovou její vůli, bylo by k její závaznosti třeba i srovnalého projevu vůle druhé strany, o kterém není řeči.

Ke konci svého rozhodnutí připojuje nejv. soud další úvahu, jež obsažena jest v nadpisu praktického případu tuto uveřejněného.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 20. května 1924 R I 343/24. *R. v. z. s. Dr. G.*

Rozdíly mezi vyjevovací přísahou exekučního řádu (§ 47 ex. ř.) a vyjevovacími přísahami v konkursním a vyrovnavacím řízení (§ 100 konk. ř. 2, 38 vyrovn. ř.).

Návrhu okresní nemocenské pokladny v Ch. proti dlužníku F. T. na přísežné udání jmění pro dlužné příspěvky nemocenské okresní soud vyhověl, zemský soud civilní jako soud rekursní však k podané stížnosti návrh ten zamítnul a to z těchto důvodů:

Soud rekursní sdílí právní názor stěžovatelův, že přísaha manifestační ať v konkursu dle § 100 k. ř., ať ve vyrovnacím řízení dle §§ 2 a 38 vyr. ř. vykonaná, kryje se co do účelu a výsledku s vyjevovací přísahou dle § 47 ex. ř.

Nelze tedy v tomto případě, když je zjištěno, že povinná strana v řízení vyrovnávacím, u zemského soudu civilního v Praze pod č. j. Sa 162/22 vedeném, vykonala dne 17. února 1923 přísahu vyjevovací dle § 38 vyr. řádu, ukládati jí opětně složení přísahy vyjevovací dle § 47 ex. ř. v řízení exekučním, není-li tu osvědčeno dle § 49 ex. ř., že dlužník nabyl nového jmění. Nabytí nového jmění dlužníkem nebylo však vymáhající stranou ani tvrzeno a tím méně osvědčeno.

Dovolací stížnosti vymáhající strany nejvyšší soud vyhověl a usnesení soudu prvé stolice obnovil, při čemž připojil tyto důvody:

Vyjevovací přísaha dle §§ 2 a 38 vyrovnávacího řádu, zrovna tak jako přísaha dle § 100 konk. řádu a přísaha dle § 47 ex. ř., neslouží k důkazním účelům, a to jest také jejich společnou vlastností s přísahou čl. 42 uvoz. zák. k c. ř. s., kterážto jest však splněním soukromoprávní povinnosti k udání jmění

a má objeviti sporné předměty, kdežto hořejší tři přísahy stejným způsobem slouží veřejnoprávním účelům, mající objeviti zatajené nebo skryté předměty úkojové.

Přece však právní povaha a rozsah všech tří přísah jest rozličný; složení přísahy dle § 47 ex. ř. nezbavuje dlužníka povinnosti, aby vykonal přísahu dle § 100 konk. řádu, neboť v konkursním řádu běží za všech okolností o přísahu podle prozkoumaného seznání jmění a totéž platí o přísaze dle §§ 2 a 38 vyrovnávacího řádu, kde se její rozsah určuje účelem řízení vyrovnávacího, v němž jest seznam jmění (mající ve vyrovnávacím řízení rozsáhlejší úkol než v konkursním, poněvadž v onom nezřizuje se úřední inventář, specialisovaným seznamem aktiv a passiv s udáním ceny, ale v němž při aktivech udává se pouze skutečné, nikoli očekávané jmění, a jenom jmění dlužníkovo, tedy nikoli také jmění dlužníkovy manželky a jeho dětí, jehož požitky dlužník skutečně béře, nebo jež mu alespoň náležejí).

Také ve vyrovnávacím řízení není dlužník zbaven povinnosti §§ 2 a 38 vyr. řádu ohledně uvedené přísahy tou okolností, že už vykonal vyjevovací přísahu dle § 47 ex. ř. Vyjevovací přísahy dlužníkovy v konkursním i ve vyrovnávacím řízení nemají konečně povahy takové veřejnosti jako dle §§ 47 ex. ř., nejsouce také veřejné jako tyto dle § 48 II. ex. řádu.

Z úvah těchto plyne, že soud prvé stolice právem nevzal ve svém usnesení zřetel s hlediska § 49 II. ex. ř. na dlužníkem u zemského soudu civilního v P. ze dne 17. února 1923 vykonanou přísahu vyjevovací dle §§ 2 a 38 vyr. ř. a že právem vydal rozkaz k přísežnému udání jmění dle § 47 II. ex. ř., neboť byť i se právní povahou obě přísahy podstatně nelišily, přece jenom jde o přísahy dvou různých řízení.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 11. září 1923 č. j. R I 777/23—1. *Dr. Edvard Strass.*

Neodporuje zdejším zákonům, bylo-li u úředního soudu v Berlíně v řízení o prozatímním opatření jednáno a vydáno usnesení, jímž uloženo odpůrci nahraditi útraty straně ohrožené. Příspěvek k §§ 79, 84 a 393 ex. ř. a k vládní vyhlášce ze dne 25. VI. 1924 č. 131 sb. z. a n.

Berlínská firma X. žádala u zem. soudu v P. proti zdejší firmě Y. za exekuci k vydobytí útrat, které jí byly při-